

COLUMN

HOTTENT – DOOR JOOST

Zij naar het klooster. Ik naar de bossen.

Over onthaasten, mannen die niet weten waar ze moeten zijn, en waarom een tent om 23:30 meer waard is dan een weekendje mindfulness.

Er is iets aan de hand met vrouwen. Ze vertrekken. Niet voorgoed, maar voor een weekend, een week, soms langer. Ze lopen de Camino. Ze boeken twee nachten in een klooster ergens in de Ardennen. Ze doen aan yoga-retraites in een boerderij met lemen muren en geen wifi. Ze keren terug met iets in hun ogen wat moeilijk te omschrijven is maar er onmiskenbaar uitziet als rust.

En de man? Die staat in de schuur. Of hij zit op de bank. Of hij scrolt. Hij heeft ook stress, ook te veel aan zijn hoofd, ook behoefte aan ruimte. Maar hij heeft nog niet zo goed door waar hij naartoe moet. Het klooster voelt niet als zijn plek. De yogamat al helemaal niet. En een weekend "gewoon niks doen" op de camping met de caravan, de burens op anderhalve meter

en de kinderen die om kwart voor acht al vragen wanneer het zwembad opengaat — dat is ook niet echt onthaasten.

*"De tent staat. Mobiel kwoijt. Niets komt op me af.
Dat is het moment."*

Ik heb dit probleem al jaren geleden voor mezelf opgelost, zonder dat ik er een methode van heb gemaakt of er een naam aan heb gegeven. 's Avonds in de auto springen. Niet te veel nadenken over wat ik mee moet nemen. Tent, slaapzak, een mes, wat eten. Rijden. Ergens stoppen waar het groen is en stil. Tent opzetten.

En dan — en dit is het deel dat moeilijk uit te leggen is aan iemand die het nog nooit heeft gedaan — dan is het eigenlijk al klaar. De tent staat. Dat is genoeg. Er komt niets meer op je af. Geen agenda, geen app, geen verwachting. Het mobiel is ergens in de auto blijven liggen en ik merk het pas de volgende ochtend. Ik maak een vuurtje. Loop een rondje door de bossen. Niet omdat het moet, maar omdat ik zin heb. Om 23:30 als ik nog wil lopen, loop ik.

Een keer werd ik wakker om drie uur 's nachts. Volle maan. Het was zo licht buiten dat ik schaduwen zag. Ik ben een uur naar buiten gegaan. Niemand die daar iets van vond. Geen

uitleg nodig. Geen WhatsApp-berichtje dat ik eerst moest versturen. Gewoon lopen, in het donker, onder een volle maan, omdat het kon.

"Dat soort ervaringen plan je niet. Ze ontstaan vanzelf. Maar alleen als je de ruimte opzoekt waarin ze kunnen ontstaan."

Dat is wat ik bedoel met outdoor als onthaasten. Niet de spectaculaire bergtocht. Niet de ultieme survival-uitdaging. Geen titanium-setup van tweeduizend euro en een spreadsheet met gewichten. Gewoon weg zijn. Buiten zijn. Een tentje, een vuurtje, en de vrijheid om om drie uur 's nachts te gaan wandelen als de maan het vraagt.

Vrouwen hebben dat al door. Ze zoeken actief naar vormen van echte stilte en eigenheid — ook al noemen ze het klooster, Camino of retraite. De kern is hetzelfde: even helemaal van jezelf zijn, zonder dat iemand iets van je wil.

Mannen zijn dat, denk ik, een beetje verleerd. Of ze hebben het nooit goed aangeleerd. Ze wachten op toestemming die niemand gaat geven, of op een format dat er niet is.

Dit is het format. Een auto, een tent, een bos. En het besef dat

je niet hoeft te weten wat je gaat doen — want de beste dingen ontstaan vanzelf.

Mijn naam is Joost. Ik doe dit al jaren. Ik schrijf er hier over. Niet als expert, niet als survivalist, maar als iemand die weet hoe een tent voelt als hij staat en de wereld even ophoudt te bestaan.

Welkom op HotTent.

HotTent.nl — outdoor gear, eerlijke verhalen, en af en toe een wandeling om drie uur 's nachts.